

kazal dovolj podučenega, napisati poseben „listič za sv. birmo“ — po sv. birmi pa njegovo ime prepisati v birmo knjigo. Ako pri svojih stariših čaka leta vojaškega nabora, potem zadostuje, da se pošlje do politične gosposke za njega izpisek iz krstnih knjig, ko ima 19. leto nastopiti. Tam ga zapišejo med „domobrance“ ali v „črno vojsko“ — drugo leto potem pa treba takšen izpisek vložiti, da ga pokličejo k novačenju ali na odbiranje novih vojakov. Toliko pisarij je redno pri vsakem fantiču! Kaj pa, ako mu stariši umrjejo, predno je 24. leto svoje dobe dopolnil? Tedaj treba je den njegovega rojstva izkazati: c. kr. okr. sodišču, c. kr. notarju, ki zapuščino roditelju razpisuje, c. kr. sirotinskemu uradu in Bog vé, komu še vse. Najhujše je pa, če je fant šel zarano v svet ter je umrl med ptujimi ljudmi, ki ga niso vedeli po pravem imenu dati vpisati v mrtvaško knjigo. V tem slučaju smejo se pripraviti vsi farni uradi, vse kronovine, da, uradi vsega cesarstva, ker bodo morali zavoljo enega izgubljenega novince (rekruta) dati pregledati mrtvaške knjige zadnjih 20 let ter o njem politični gosposki poročati. Pa, dovolj naj bo tega! (Konec prih.)

Častni spomenik.

V Vogričah blizu Pliberge na Koroškem umrli so na binkoštni ponedeljek tamošnji župnik, č. g. Jan. Hutar st. Bili so 10 let služili še v lavantski škofiji. Leta 1857 n. pr. so bili kateket c. kr. glavnih šol v Celji. Od tod so prišli za župnika v Grebinski trg. Celovski „Mir“ postavil jim je slavni spomenik v svojih predalih. Naj ga še mi podamo svojim bralcem. „Mir“ piše: Binkoštni prazniki so se za nas silno žalostno končali. Naš ljubljeni dušni pastir in fajmošter, č. g. Janez Hutar, so binkoštni ponedeljek na večer nagloma umrli. Bitka žalost nam trga srce, da smo jih tako naglo zgubili. Nikomur ni prišlo na misel, ko smo jih lanskega leta 6. okt. veselo in prav srčno sprejeli, da bodo tako kratko med nami živeli! Bili so še precej zdravi in čvrsti videti. Imeli in prinesli so pa seboj skrito bolezen v prsih, ki jih je pri nas dvakrat med tem časom precej hudo napadla. Prvobart so precej hitro ozdraveli, drugobart pa so delj časa bolehal, vendar pa zopet okrevali. Veselili smo se mi in tudi sami, da bodo še zanaprej mogli delati za zveščanje duš. Bog pa je drugače sklenil; zadosti so mu že delali in jih je poklical, da jim da zaslužen prelepo plačilo. Binkoštni praznike so še opravljali božjo službo prav slovesno, kakor je bila njih sveta navada. Binkoštni terek so pa že ležali na parah. Jok in stok je šel po celem fari. V četrtek dne 21. junija je bil slovesen pogreb, zbralo se je veliko število ljud-

stva iz vseh krajev in 11 duhovnikov. Pogreb so vodili Pliberški dekan č. g. V. Bergman. Rajni so si že pred 20 leti dali trugo narediti, da bi jih vedno na smrt spominjala. Po cerkvenih opravih spremili smo jih na pokopališče, z žalostnim srcem in solzimi očmi. Na grobu govorili so dekan č. g. V. B. o njih gorečnosti za vse dobro. H koncu so spregovorili še č. g. prof. Jan. Hutar ml., svojemu stricu za slovo, milo besedo, katera je vse ganila do solz, in priporočili so jih v molitev in blagi spomin. Kdo bi ne ohranil v spominu tako blage duše in njih lepih nauk, čepravno so bili le malo čase pri nas, njih spomin ostane vendar dolgo pri nas! Rajni so bili 24. junija 1822 v Globasnici rojeni, 30. julija 1847 za mešnika posvečeni, po raznih farah za kaplana služili in 29 let za župnika bili v Grebinskem trgu, kjer so zidali novo cerkev in tako sebi in farmanom postavili večni spomin. Njih blaga duša je gotovo dobrih del bogata šla pred božjega sodnika in zaslišala veseli glas: „Pridi noter zvesti hlapec; ker si bil v malem zvest, postavim te črez veliko, pojdi v veselje svojega Gospoda!“

Zadnji kresovi po slov. Štajarju.

Iz Celjske okolice.

Poštene in dobre veselice povsod jako čislajo, kjerkoli imajo še zdrav čut in nepokvarjeno srce. Mi nič ne zavidamo drugim ljudem, če priredijo take, — in recimo izredno — tudi Nemcem ne; naj imajo svoja poštena razveseljevanja, samo, da ne zasramujejo ter ne izzivajo drugih narodnosti.

Tako pošteno, da nedolžno veselico, pri kateri nismo nikakor nameravali, žaliti drugih, obhajali smo tudi mi v obližji mesta Celjskega na predvečer naših blagovestnikov sv. Cirila in Metodija. Kakih 6 let je, odkar so začeli sem ter tje po slovenskih deželah zažigati kresove v slavo naših sv. apostolov. Tudi letos smo videli od Celja kakih 7 kresov (na predvečer sv. Janeza 35) v zgornji Savinjski dolini samo tri, v Braslovčah 3, v Teharski fari 7—8, v St. Jurski okoli 8, okoli Slatine kake 3—5, gotovo mnogi so bili, da si še nismo izvedeli, v Slovenskih goricah. Tudi na Kranjskem so jih pričeli; na Koroškem smo čitali o treh; le od Primorskega in Prekmurskega še nismo čitali nobenega poročila gledé te navade. — Kar je pa posebno čudno, je to, da ne fantje, ampak vrle Slovenke — dekleta — so začela na nekotih krajih napravljati krese. Mladenci slovenski, ali se date osramotiti od vnetih deklic? Na nekotih krajih so užigali umetalni ogenj, in streljali s topiči, da se je 1½ ure na okrog slišalo.

Pri nas blizu Celja so se skoro v vsem le dekleta odlikovala. Spletla in prinesla so